

LILA EN HET DINO-EI

Thera Coppens
& Marian van Lieshoud

Lila en het dino-ei

Inhoud

1. Lila en Prongelukje 7
2. In de slaapkamer van de prinses 15
3. Grootje helpt Dino 25
4. Avontuur bij de holbewoners 37
5. Lila wil lekker gaan zwemmen 45
6. Hippo en Atalanta 53
7. Waar is Atalanta gebleven? 63
8. Jacob schrijft een mooi boek 73
9. Op zoek naar de eenhoorn 83
10. Oproer in Dinosauria 93
11. Afscheid van een wijs hondje 103

Noten 110

1. *Lila en Prongelukje*

Lila zat op de grond. Het was heel stil. Ze verveelde zich een beetje. Haar papa en mama waren bij de burens op visite. Ze had net een zakje gekleurde dropjes gekregen. Daar maakte ze stapeltjes van: roze en zwart gestreepte op het ene stapeltje en zwart en oranje gestreepte op het andere stapeltje. Maar dan hield ze nog de blauwe over, die waren zacht en zaten vol blauwe bolletjes. Daar kon je geen stapeltje van maken. Ze rolden telkens om.

Toen ze zo bezig was, hoorde ze opeens iemand lachen. Hoe kon dat nou? Er was niemand thuis.

Ze stak een dropje in haar mond en zocht nu de oranje met zwarte dropjes bij elkaar.

‘Hihi’, hoorde ze weer. Het leek wel of dat gegiechel uit de lamp kwam, maar dat kon toch niet? Lampen lachen nooit.

Ze ging weer verder met haar dropjes... de zwart-wit-en-gele op een ander stapeltje. Maar toen werd het lachen zo hard en duidelijk dat ze opstond en om zich heen keek. In de lamp zat een hondje. Het was geen gewoon hondje. Alles aan hem was raar. Een hondje hoort natuurlijk niet in een lamp te zitten en deze was nog paars ook. En hij lachte en giechelde!

‘Hé, wat is dat? Wie ben jij en wat doe je in onze lamp?’ riep het meisje. Haar stem klonk een beetje boos en ook een beetje bang. Maar het hondje had zo’n vriendelijk snuitje... Hij zou toch geen kwaad doen.

‘Ha die Lila!’ riep hij. ‘Ik moet zo lachen omdat je dropjes stapelt en ze vallen toch steeds om. Haha...’

‘Hoe kom je nou in de lamp?’

‘O gewoon, vliegen’, zei het hondje. ‘Ik heb mijn vleugeltjes niet voor niks.’
Nu liet hij de lamp los en fladderde omlaag. Hij landde op tafel: ‘Ik ben Prongelukje, het vliegende hondje. Eigenlijk heet ik Prongelukje junior. Want mijn vader heet ook Prongeluk. Die was prongeluk paars uit het ei gekomen, net als ik. Daarom heet ik Prongelukje de Tweede, zoals ze in ons nest ook wel zeggen. Ik ben bij je gekomen om met je te hoebelen, Lila.’

Het meisje raapte alle dropjes bij elkaar en stopte ze weer in het zakje: ‘Nou, ik snap er helemaal niks van. Wat een gek hondje ben jij. Hondjes kunnen helemaal niet praten. Ze kunnen wel blaffen. En waarom noem je mij eigenlijk Lila? Zo heet ik niet, ik heet Lauren.’

‘Ik vind Lila mooi, omdat het een kleur is. Ik hou van namen die een kleur zijn. Ken jij Willem van Oranje?’

‘Daar heb ik weleens van gehoord...’ antwoordde het meisje.

‘Oranje is een mooie kleur. En ken je Johan de Witt?’

‘Nee, die ken ik niet. Maar wel Robin Rood, zo heet mijn papa toevallig.’

‘Een hele mooie naam’, knikte het hondje. ‘Dan ben jij dus Lila Rood. En je hebt veel Engelse dropjes. Mag ik er eentje, Lila?’

Het meisje haalde het dikste dropje uit de zak, met roze, oranje, witte en gele streepjes tussen de zwarte drop. Ze vond het hondje eigenlijk heel aardig, al was het nog zo raar dat hij het over hoebelen had. Ze verveelde zich in elk geval niet meer.

Het hondje stak het dropje in zijn mond: ‘Heerlijk en lekker, Engelse drop. Daar ben ik dol op!’

‘Hoe weet je nou dat het Éngelse drop is?’ vroeg het meisje.

‘Natuurlijk is het dat!’ riep Prongelukje. ‘Ik zal het wel even vragen. Hé, jullie daar. Zijn jullie echt Éngelse dropjes?’

Er klonk geritsel in de zak en toen zeiden zachte, zoete stemmetjes: ‘Yes! Yes! Yes! Yes, yes! Me too! Yes!’

Het meisje klapte in haar handen: ‘Wat leuk! Ze kunnen praten. En ze spreken Engels.’

‘Kom mee, dan gaan we samen hoebelen.’

Het hondje deed de deur van de tuin open. Hij nam twee stappen en maakte toen drie sprongetjes: ‘Hi ha hoebelba... hi ha hoebelba... Kom je, Lila?’

Het meisje pakte haar rugzakje waarmee ze altijd naar school ging en wilde het zakje met Engelse drop erin stoppen.

‘Nee, geen rugzakje meenemen’, waarschuwde Prongelukje. ‘Dat kun je niet op je rug doen als je vleugels hebt.’

‘Maar ik heb helemaal geen vleugels’, riep Lila.

Prongelukje zei: ‘Probeer maar eens een beetje te vliegen, dan merk je het vanzelf wel.’

Lila voelde iets op haar rug kriebelen. Ze gooide haar rugzak in een hoek op de grond en liep de tuin in. Ze zag dat het hondje knikte, haalde diep adem en vloog op. Haar vleugeltjes waren nieuw en ze openden zich in de blauwe lucht. ‘Oh Prongelukje, het lukt echt. Ik kan vliegen, ik heb vleugeltjes!’

‘Zei ik toch! En nu gaan we de wijde wereld in. Neem je de Engelse dropjes mee? Ze willen ook graag hoebelen.’

Lila landde in het gras van de tuin. Ze haalde het zakje dropjes uit de kamer en stopte het in de zak van haar jurk. Ze vloog het hondje achterna. Het ging geweldig goed. Ze kwam langs de takken van de grote kastanjeboom en zag het nest van de merel. Nog hoger vlogen ze, boven de rode daken met de schoorstenen.

‘Waar is de wijde wereld, is dat erg ver?’ vroeg Lila. ‘Ik moet op tijd thuis zijn, anders worden mijn papa en mama ongerust.’

‘O, maak je maar geen zorgen. Jouw mama heeft zelf ook gehoebeld toen ze klein was en je papa ook.’

Lila probeerde een rondje te vliegen om het haantje op de kerktoren. Dat ging goed.

‘Nu ga ik proberen koppeltje te duikelen in de lucht’, riep ze naar het hondje. Maar daar klonken stemmetjes uit de zak van haar jurk: ‘No! No! No!’

Wat was dat?

‘De Engelse dropjes zijn bang dat ze uit je zak zullen vallen als je koppeltjeduikelt’, zei Prongelukje.

‘O sorry’, zei Lila, die de dropjes niet bang wilde maken. ‘Sorry, sorry.’

‘Ooh... *do you speak English?*’ riepen de dropjes allemaal door elkaar.

Lila kon het niet goed verstaan, maar ze zei: ‘Yes, yes, yes.’ En ze waren de beste vriendjes.

Prongelukje dook omlaag. ‘Kom eens, ik zie wat raars’, riep hij.

Lila volgde hem voorzichtig. Hij landde op het dak van een mooi groot huis met een rieten dak.

Beneden in de tuin sloop een man met een grote zak op zijn rug. Hij keek om zich heen en mompelde iets. Maar dat konden ze niet verstaan op het dak. De man was bleek en had bange ogen. Hij keek steeds maar voor en

achter zich. Toen rende hij naar de schuur, rukte de deur open: ‘Gauw verstoppen, verstoppen!’ riep hij.

Wat zou er in die zware zak zitten?

‘Dat is Aard’, zei Lila. ‘Gierige Aard. Die woont hier al lang helemaal alleen met zijn geld.’

Prongelukje vloog op en ging in de dakgoot van de schuur zitten om door het zolderraampje te gluren. Lila vloog achter hem aan en fluisterde: ‘Er viel iets uit de zak, Prongelukje.’

Ze zagen allebei dat er een bankbiljet uit de zak was gevallen. De wind speelde ermee in het gras. En er vielen ook een paar geldstukken uit. ‘Oei, oei, die is rijk!’ zei het hondje.

De man klom over een ladder naar de zolder. Hij rommelde daar tussen kisten en manden. En eindelijk vond hij een donker hoekje. Toen hij weer

tevoorschijn kwam, had hij de zak niet meer op zijn rug. Zenuwachtig liep hij naar beneden. Daar riep hij: ‘Nee, nee, dat is ook geen goeie verstopplaats. O, wat dom van me... Graven. Ik moet mijn geld begraven. Zodat de dieven het niet kunnen vinden. Zodat niemand het kan vinden.’

Hij haalde een grote schop uit het tuinschuurtje en liep naar het kippenhok. Daar begon hij te graven, de kluiten aarde vlogen in het rond.

‘Wat een rare man’, zei Prongelukje. ‘Als hij niet zoveel geld had, zou hij ook niet zo bang zijn om alles kwijt te raken.’

Lila zat lekker in het zonnetje op het dak van de schuur. Toen het gat heel diep was zag ze dat de man de zware zak oppakte en hem met al het geld erin naar buiten sjuowde.

‘Ik moet het verstoppen,’ zei hij tegen zichzelf, ‘gauw, gauw, voor het donker wordt en de dieven komen...’ Lila vloog naar het kippenhok om alles beter te zien en Prongelukje stak zijn nieuwsgierige paarse snuitje over de dakrand naar voren.

‘Auw, wat een zware zak. Nou, daar gaat-ie dan...’ riep de man en hij gooide de zak met geld in de kuil.

PLOF! Juist toen hij de schop pakte om de zak met aarde te bedekken, vloog Prongelukje voor zijn voeten neer en zei: ‘Dag meneer Aard. Waarom doet u dat eigenlijk?’

De man werd nog witter, zijn ogen rolden bijna uit zijn hoofd van schrik. Hij pakte de schop en sloeg om zich heen: ‘Weg, weg jij! Wat doe je hier? Ik zal je krijgen!’

Lila kwam van het kippenhok af: ‘Blijf eens van mijn vriendje af’, zei ze streng. ‘Laat die schop vallen!’

Nu werd de man helemaal radeloos. ‘Help!’ riep hij. ‘Dieven en boeven en rovers...’

‘Rustig nou maar, meneer’, zei Prongelukje. ‘We willen jouw geld helemaal niet hebben. Daar word je alleen maar bang en zenuwachtig van. Ik weet wel hoe we je kunnen helpen.’

En toen deed het paarse hondje een stapje en nog eentje en daarna drie sprongetjes: ‘Hi ha hoebelba! Hi ha hoebelba!’

Lila liep achter hem aan: ‘Hi ha hoebelba! Ik hoebel voor, wie hoebelt na?’

De man liet de schop vallen en hij begon een beetje te wiebelen. Even later deed hij mee en hi-ha-hoebelden ze door de tuin, over het tuinpad de straat op, en het werkte. Want Aard dacht niet eens meer aan zijn zak met geld. Hij had in lange tijd niet zoveel plezier gehad en kreeg zelfs rode wangen van de lol.

Ze hoebelden rond tot het donker werd en toen lieten Prongelukje en Lila de man alleen. Ze vlogen weg en hij zwaaide vrolijk: ‘Dag, dag. Dankjewel, paars hondje en dankjewel, meisje.’

‘Dag!’ zei Lila en de dropjes in haar zak zongen: ‘Bye-bye-bye!’

‘En nu zoeken we een mooie plek om te overnachten’ zei het hondje en gaapte. Lila knikte, want ze was ook al moe van al dat hoebelen en vliegen.

‘Daar hebben ze vast wel een lekker bed voor ons.’

‘Maar Prongelukje, dat is een paleis, daar woont een koning met een koningin en een echte prinses.’

‘Dan hebben ze genoeg bedjes...’ zei Prongelukje en daalde neer op het balkon van het paleis.

2. *In de kamer van de prinses*

Het meisje landde op het balkon van het paleis en greep zich vast aan Prongelukje: ‘Wat doe je nou? Kom mee... we moeten weg. Als ze ons horen...’

Het hondje ging op zijn achterpoten staan: ‘Nee, we gaan hier slapen; lijkt me veel te leuk.’ Hij drukte zijn ene oor tegen het glas van de balkon deur: ‘Stil eens, ik hoor stemmen.’

Binnen stond de koningin. Ze boog zich over het bed van de prinses en gaf haar een kus: ‘Welterusten, mijn kind. Ga maar lekker slapen.’

‘Ja maar ik wou nog weten wat er aan de hand is’, riep het prinsesje terwijl haar moeder al naar de deur liep. ‘Op de tv vertelden ze dat er een rare man rondloopt met een kruiwagen vol geld.’

De koningin was al bij de deur en zei nog: ‘Allemaal nepnieuws. Welterusten!’

Toen deed ze de deur achter zich dicht.

Binnen werd het stil. Maar de prinses sliep niet. Ze lag met open ogen na te denken over de dag. Er waren rare dingen gebeurd in het koninkrijk. Een man deelde geld uit aan de arme mensen. Ze waren zo blij! Nu konden ze kleren en speelgoed kopen voor hun kinderen. Wie zou die man zijn?, dacht het prinsesje. Ze had gehoord dat hij heel vrolijk was maar ook een beetje gek: hij praatte over een vliegend hondje. En over een meisje met vleugels. De prinses lachte onder haar satijnen dekbed...

Opeens schrok ze en ging rechtop in bed zitten. Er zat iemand op haar balkon! Ze hoorde ook een stemmetje en zag schaduwen bewegen op het gordijn. Moest ze een lakei roepen? Of verbeelde ze het zich maar?

Ze luisterde nog eens goed... Er werd aan de deurknop gerammeld.

‘Ja, de deuren zitten op slot, Prongelukje’, hoorde ze zeggen. ‘Zo komen we nooit binnen.’

En zoete stemmetjes riepen: ‘*Open the door! Open the door!*’¹

De prinses sprong uit haar bed. Ze heette Mathilde en ze had lange goudblonde haren.

De prinses was niet bang uitgevallen. Ze sloop op haar blote voeten naar de balkondeuren.

Prinses Mathilde greep de gordijnen en trok ze met een ruk open.

Toen keek ze recht in het parse snoetje van Prongelukje. En daar achter hem stond ook nog een meisje. Met vleugeltjes!

‘Wat doen jullie daar op mijn paleisbalkon?’ riep prinses Mathilde, die toch wel een beetje geschrokken was.

‘Pardon, prinses. Wij zoeken een plekje om te slapen. Het wordt al donker, ziet u wel?’ Prongelukje wees op de hemel. Tussen zwarte wolken was een heldere maansikkel verschenen. Daardoor kon je de paleistuin zien met donkere bomen en struiken. De maan spiegelde zich in de grote vijver. Prinses Mathilde keek eens goed naar het meisje met de vleugeltjes dat een beetje rilde van de kou. Vastberaden draaide ze de sleutel om in het slot en liet ze binnen.

‘Hoera, dankjewel!’ riep Prongelukje. ‘Boffen wij even dat u zo’n aardige prinses bent.’ Hij maakte een rare buiging. ‘Ik ben Prongelukje, het vliegende hondje.’

‘En wie is dat?’ Ze wees op het meisje. ‘Ben jij een elf?’

‘Nee, dat is een gewoon meisje. Ze heet Lila.’

Het meisje was onder de indruk omdat ze zomaar in de slaapkamer van een echte prinses stond.

‘Wat doen jullie hier?’ vroeg de prinses.

‘Hoebelen natuurlijk, zal ik het eens voordoen?’ Prongelukje begon al: twee stappen vooruit en drie sprongetjes. ‘Hi ha hoebelba. Ik hoebel voor, wie hoebelt na?’ Hij stopte toen er op de deur werd geklopt. En hard ook.

‘Pardon hoogheid, wat is er aan de hand, als ik vragen mag?’ klonk een barse stem op de gang.

‘O jee, dat is de lakei’, zei prinses Mathilde. Er werd weer op de deur

geklopt. Maar prinses Mathilde draaide gauw de sleutel om, zodat er niemand binnen kon komen. ‘Niks aan de hand. Laat me lekker slapen’, zei ze.

‘Zeker, hoogheid’, zei de lakei op de gang. ‘Ik wens u een goede nachtrust en als u me nodig hebt, belt u wel hè?’

‘Ja, natuurlijk’, riep prinses Mathilde. Prongelukje en Lila zagen dat er naast het bed van de prinses een lang, goudkleurig lint hing met een koperen bel eraan. Dat was om de lakeien te roepen als de prinses iets nodig had.

Ze fluisterde: ‘Ik krijg koude voeten, ik ga weer naar bed. En vertel me nou eens precies wie jullie zijn en wat je wilt.’

Ze trok het satijnen dekbed weer over zich heen. Prongelukje en Lila begonnen te vertellen over hoe ze elkaar hadden leren kennen en de wijde wereld in waren gegaan. Hoe ze Aard Gierig hadden ontmoet en hem leerden hoebelen.

‘Ha, dat verhaal ken ik!’ riep de prinses. ‘Hij was op de lokale tv omdat hij geld uitdeelt. En toen zijn zak leeg was ging hij naar de pinautomaat om nog meer geld te pinnen. Iedereen dacht dat hij een beetje getikt was omdat hij het over een paars vliegend hondje had dat kon praten...’

‘Dat was ík!’ zei Prongelukje trots.

Prinses Mathilde zag dat Lila rilde en zei: ‘Kom maar in mijn bed, hier is het lekker warm.’

Lila trok haar schoenen uit en kroop onder het dekbed. Ze had meteen geen koude voeten meer. Prongelukje ging aan het voeteneinde liggen met zijn kopje op zijn voorpoten. Het werd echt gezellig in het prinsessenbed.

‘Dankjewel, prinses. Wil je soms een dropje?’ fluisterde het hondje.

Mathilde knikte: ‘Oh, lekker, een dropje. Dat krijg ik nooit in het paleis.’

Lila haalde het zakje uit haar jurk. Maar ze aarzelde wel even: ‘Prongelukje, is het niet zielig voor de dropjes om opgegeten te worden?’

‘Nee hoor, dat vinden ze juist fijn. Ze zijn gemaakt om op te eten. Net als speculaaspoppen en gummibeertjes. Het is pas echt zielig als niemand ze wil proeven.’

‘*Eat me! Eat me!*’ zongen de zoete stemmetjes en de dropjes verdrongen elkaar in het zakje.²

‘Wat hoor ik nou?’ vroeg prinses Mathilde.

‘O, het zijn Engelse dropjes en ze spreken dus alleen Engels’, legde Lila uit. ‘Neem er maar eentje.’

Mathilde koos een dikke met oranje, witte, roze en zwarte streepjes.

‘Mmm, lekker...’

Lila gaf Prongelukje een dropje en ze nam er zelf ook eentje. Ze zaten met zijn drieën te sabbelen tot het op was.

‘Jullie mogen hier best blijven slapen’, zei prinses Mathilde. ‘Er komt nooit iemand bij mij logeren en ik vind het leuk dat jullie er zijn. Trusten!’ En ze viel in slaap.

De volgende morgen werd er al vroeg op de deur geklopt: ‘Tijd om op te staan, hoogheid’, riep een lakei op de gang.

‘Gauw, gauw, verstop je!’ zei de prinses. Lila kroop onder het prinsessenbed en Prongelukje vloog op de kast en verstopte zich achter een rijtje knuffels. Het waren bruine beren en witte konijnen, een dodo en ook een dinosaurus van groen pluche. Dat was de lievelingsknuffel van de prinses. Ze sprong uit bed en opende de deur.

‘Goedemorgen, prinses...’ zei de lakei met een buiging. Er liep een hofdame naar binnen met prinsessenkleren op een kleerhanger. Ze zette een gouden kroontje klaar. Eerst ging de prinses naar de badkamer. Ze liet de deur een klein beetje openstaan. Lila lag op haar buik te kijken hoe ze haar tanden poetste. Toen hoorde ze dat de douche werd aangezet. De prinses begon te zingen: ‘Hi ha hoebelba. Ik hoebel voor, wie hoebelt na? Tralala.’

‘Hi, haha, pffff’, lachte Prongelukje op de kast. ‘Dat klinkt leuk!’

De hofdame vroeg: ‘Wie is daar?’

Nu hielden ze zich muisstil, Lila onder het bed en Prongelukje op de kast. De hofdame dacht dat ze het zich had verbeeld. Toen de prinses zich had afgedroogd, hielp ze haar in de kleren. Prinses Mathilde moest een witte jurk aan met grote rode strikken, en een gouden kroontje op haar hoofd.

‘Bah’, mopperde ze. ‘In die jurk kan ik niet lekker spelen.’

‘Vandaag gaan we niet spelen’, zei de hofdame. ‘We gaan vandaag studeren en daarna krijgen we staatsbezoek van een president om over handel te praten. De koningin heeft ook een mooie japon aan.’

Ze borstelde de gouden haren van de prinses tot ze glansden: ‘Nu gaat u ontbijten, hoogheid. Dan kunnen de lakeien uw kamer zuigen en de kasten afstoffen.’

De prinses schrok. Als de lakei onder het bed ging stofzuigen, zou hij Lila vinden. En dan was Prongelukje ook niet meer veilig op de kast.

‘Wacht maar even, ik kom er zo aan. Gaat u maar vast...’ zei prinses Mathilde. ‘Ik moet nog even mijn nagels lakken.’

Dat vond de hofdame wel raar, want prinses Mathilde had nog nooit haar nagels gelakt. Maar ze durfde haar niet tegen te spreken en ging de kamer uit. Meteen deed de prinses de deur op slot: ‘Kom maar tevoorschijn, ze is weg...’ fluisterde ze.

Lila kroop onder het bed vandaan en Prongelukje vloog van de kast af: ‘We moeten maken dat we wegkomen, anders vinden ze ons. Kom op, wij gaan lekker hoebelen. Het is mooi weer...’

‘Mag ik mee? Toe, mag ik mee?’ vroeg een van de knuffels van de prinses. ‘Ik wil ook hoebelen.’ Het was de dinosaurus. ‘Ik zit me toch maar te vervelen tussen al die stomme beren. Ze brommen aan één stuk door.’

‘Heb jij die knuffel betoverd?’ vroeg Lila aan Prongelukje. Het hondje schudde zijn paarse kop: ‘Nee hoor, ik ben geen tovenaars, stel je voor. Dat doet die dino zelf omdat hij ons gisteravond heeft zien hoebelen.’

De prinses riep: ‘O, maar als Dino gaat hoebelen wil ik ook mee! Ik wil niet naar de president. Ik hou niet van staatsbezoeken.’

‘Oké’, zei Lila en ze opende de deuren van het balkon.

‘*Okay, all right, okay!*’ zongen de Engelse dropjes in haar zak.³

Ze stonden al op het balkon toen prinses Mathilde geschrokken riep: ‘Ik kan niet mee. Het balkon is veel te hoog en ik heb geen trap of touw...’

‘Dan ga je toch vliegen!’ zei Prongelukje.

‘Maar dat heb ik nooit geleerd’, zei de prinses en ze ging bijna huilen, want er werd alweer op haar kamerdeur geklopt en de hofdame stond met de lakeien te roepen: ‘Doe open! Open de deur, hoogheid!’

‘Ik heb geen vleugeltjes zoals jullie’, riep de prinses.

‘Hebben honden vleugels?’ vroeg Prongelukje haar.

‘Nee, natuurlijk niet’, antwoordde de prinses.

‘En heb ik vleugels?’

De prinses knikte.

‘Hebben prinsessen vleugeltjes?’ vroeg Prongelukje.

‘Nee, prinsessen hebben geen vleugeltjes...’ zei Mathilde. Maar ze voelde wel iets kriebelen op haar rug.

‘En hebt u vleugeltjes, Mathilde?’

Toen sloeg de prinses haar vleugeltjes uit en vloog op: ‘Ja, jaaa, ik kan vliegen, ik heb vleugeltjes!!’ riep ze blij. Ze vloog weg met Lila en zag hoe de dinosaurus met kleine vleugeltjes achter hen aan fladderde. In het paleis werd steeds harder op de deur gebonsd: ‘Doe open!’

Een lakei haalde een schroevendraaier en stak hem in het slot. De deur van de kamer vloog open. De hofdame schrok verschrikkelijk toen ze ontdekte dat de kamer leeg was. Ze rende naar het balkon en zag nog net hoe er vier stipjes tussen de bomen verdwenen, een paars stipje, een rood stipje, een groen stipje en een wit stipje met rode strikken: ‘Dag! We gaan hoebelen!’

Ze vlogen een tijdje tot ze het witte paleis niet meer konden zien. Toen daalden ze neer in een stil parkje en begonnen te zingen: ‘Hi ha hoebelba. Ik hoebel voor, wie hoebelt na?’ En ze bleven hoebelen tot ze niet meer konden en op een bankje gingen zitten om plannen te maken.

